

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană - Numărul douăzeci și șase

Jeff Pippenger

2026-01-12

Numărul douăzeci și șase

Cele patru generații ale lui Ioel reprezintă o distrugere progresivă a viei lui Dumnezeu, de la 1863 până la legea duminicală. Numărul patru simbolizează, de asemenea, patru atribute ale caracterului lui Hristos. Heruvimii din sanctuar au patru fețe, iar aceste fețe se aliniază cu împărțirea în patru a Israelului antic, așa cum tăbărau în jurul sanctuarului. Ele reprezintă, de asemenea, cele patru Evanghelii.

Iar cât despre asemănarea fețelor lor, toate patru aveau față de om și, la dreapta, față de leu; și toate patru aveau, la stânga, față de bou; iar toate patru aveau, de asemenea, față de vultur. Ezechiel 1:10.

Și fiara cea dintâi era asemenea unui leu, iar a doua fiară asemenea unui vițel, iar a treia fiară avea față ca de om, iar a patra fiară era asemenea unui vultur în zbor. Apocalipsa 4:7.

Biblia (Numeri 2) descrie cele douăsprezece seminții (cu excepția seminției lui Levi, care tăbăra imediat în jurul Cortului Întâlnirii), organizate în patru tabere, a câte trei seminții, așezate pe cele patru puncte cardinale în jurul sanctuarului, fiecare sub un stindard, adică un steag sau un însemn. Această orânduire a creat un paralelism simbolic, în care tabăra pământească oglindește tronul ceresc păzit de heruvimi.

Iuda era orientat spre răsărit, către răsăritul soarelui, la intrarea în sanctuar. Stindardul lui Iuda era un leu, căci el îl reprezintă pe Leul din seminția lui Iuda. Cele două seminții alături de Iuda erau Isahar și Zabulon. În vedenia lui Ioan, întâia făptură vie era ca un leu, așa cum heruvimii lui Ezechiel aveau o față de leu. Ruben, simbolul omului, era la miazăzi, împreună cu Simeon și Gad. La apus era Efraim, cu Beniamin și Manase, reprezentați de bou. La miazănoapte era Dan, cu Așer și Neftali, reprezentați de vultur. Asocierea semințiilor cu cele patru fețe ale sanctuarului ceresc este reprezentată în cele patru evanghelii.

Matei este Leul din seminția lui Iuda, Marcu este boul de jertfă, Luca este omul, iar Ioan este vulturul cu zbor înalt. Hristos, ca Leul din seminția lui Iuda, se prezintă drept cel care pecetluiește și dezpecetluiește Cuvântul Său profetic. Evanghelia după Matei conține mai multe referințe directe la împliniri ale profețiilor mesianice (12) decât celelalte trei evanghelii la un loc. Nici măcar nu se apropie.

Cartea lui Matei reprezintă Cuvântul profetic al lui Dumnezeu. Luca, care era medic, își prezintă evanghelia din perspectiva lui Hristos ca Fiul Omului, căci Luca este chipul omului. Marcu își prezintă evanghelia cu privire la Hristos din perspectiva jertfei pe care a reprezentat-o Hristos, căci Marcu este boul. Ioan este vulturul care zboară la mare înălțime, care a prezentat lucrurile adânci

ale lui Dumnezeu în prezentarea sa a evangheliei lui Hristos.

Este important să înțelegem Cartea lui Matei așa cum este ea reprezentată în cadrul Cuvântului profetic. Cartea lui Matei este Leul din seminția lui Iuda, Stăpânul Cuvântului Său profetic, Minunatul Numărător al tainelor, Minunatul Lingvist, Cel ce pecetluiește și dezpecetluiește Cuvântul Său. Isus este Alfa și Omega, iar El este Cuvântul. Prima carte a Noului Testament și ultima carte a Noului Testament sunt cărți profetice. Cei mai mulți cunosc acest fapt despre Cartea Apocalipsei, însă s-ar putea să nu fi recunoscut că Matei este alfa Noului Testament, așadar trebuie să se alinieze cu omega Noului Testament. Ea trebuie să reprezinte sfârșitul, care este Cartea Apocalipsei.

Așadar, când găsim în Matei linia paralelă a istoriei legământului din Geneza, expusă în capitolele unsprezece până la douăzeci și doi, nu este nimic mai puțin decât un adevăr pe care Leul din seminția lui Matei îl desigilează. Cele douăsprezece capitole ale istoriei legământului, care sunt reprezentate în Geneza, Matei și Apocalipsa, sunt acum în curs de a fi desigilate, iar ceea ce identificăm este că capitolul douăzeci și trei din Matei reprezintă separarea celor înțelepți și a celor neînțelepți în parabola viei. Opt vaiuri asupra fostului popor al legământului, care își găsesc corespondentul profetic în cele opt suflete reprezentând pe cei o sută patruzeci și patru de mii care intră în arca siguranței. 23 este o reprezentare a lucrării care a început în sanctuarul ceresc atunci când cele 2300 de zile și-au atins încheierea la 22 octombrie 1844 și care va avea loc din nou la apropiata lege duminicală. Capitolul 23 marchează acest adevăr.

Capitolul douăzeci și patru se petrece în clipa în care Hristos tocmai Și-a încheiat dialogul cu Israelul apostat și a părăsit pentru ultima dată templul iudeilor. Numărul 24 este un simbol al tranziției de la Israelul antic la cel modern, însuși punctul din istoria profetică în care S-a aflat Hristos, când Și-a prezentat mesajul în Matei douăzeci și patru. Mesajul profetic din Matei 24 este o ilustrare divină a metodologiei „rând după rând”, care abordează în mod specific istoria milleriților și, prin urmare, istoria celor o sută patruzeci și patru de mii. 24 este reprezentat de biserica din Apocalipsa doisprezece, care stă pe luna ce reflectă lumina soarelui dreptății. Pe capul ei sunt douăsprezece stele care reprezintă 24, căci ea întruchipează istoria care conduce până la nașterea lui Hristos, când cele douăsprezece seminții ale Israelului antic aveau să devină cei doisprezece ucenici ai Israelului modern. În capitolul douăzeci și patru este reprezentată istoria milleriților de la 1798 până la marea dezamăgire. Apoi urmează Matei 25.

Numărul 25 este un simbol al leviților, fie buni, fie răi, însă, în egală măsură semnificativ, el reprezintă separarea leviților înțelepți de cei răi. Matei 25 identifică, prin trei martori (sau trei pilde), procesul de separare reprezentat de numărul douăzeci și cinci. Desigur, pilda celor zece fecioare reprezintă istoria milleriților și, de asemenea, istoria celor o sută patruzeci și patru de mii. Acea istorie este istoria primului înger, pilda talanților este al doilea înger, iar pilda oilor și a caprelor este judecata celui de-al treilea înger.

Capitolele douăzeci și șase până la douăzeci și opt expun istoria de la sărbătoarea Paștilor până la mandatul evanghelic de după răstignire.

Și s-a întâmplat că, după ce Isus a sfârșit toate aceste cuvântări, le-a zis ucenicilor Săi: „Știți că după două zile este sărbătoarea Paștelui, și Fiul Omului este predat spre a fi răstignit.” Matei 26:1, 2.

Un rezumat al diferitelor repere din capitolul 26 este următorul: complotul de a-L ucide pe Isus, în versetele 3-5. Apoi Isus este uns la Betania, în versetele 6-13. În versetele 14-16 Iuda Îl trădează pe Hristos pentru treizeci de arginți. Apoi, în versetele 17-25, Isus a prăznuit Paștele cu ucenicii Săi. În versetele 26-29, Isus instituie Cina Domnului, iar în versetul 30 Isus prevestește lepădarea lui Petru. În versetele 36-46 Isus este în Ghetsimani. În versetele 47-56 Isus este arestat, apoi, în versetele 57-68, Isus se află înaintea lui Caiafa și a Sinedriului. De la versetul 69 încolo este înfățișată lepădarea lui Petru de Hristos. Capitolul conține zece repere specifice care urmează să fie repetate în zilele de pe urmă.

Capitolul douăzeci și șapte are, de asemenea, zece repere distincte. Isus este predat lui Pilat, apoi Iuda se spânzură, apoi Isus este adus înaintea lui Pilat, apoi Baraba este ales, Pilat îl predă pe Isus spre a fi răstignit, apoi Isus este batjocorit, apoi răstignirea, apoi moartea lui Isus, apoi Isus este îngropat și apoi straja de la mormânt dă mărturie.

Capitolul douăzeci și opt nu are decât trei repere, primul fiind Învierea, urmat de minciuna Sinedriului, iar apoi Marea Trimitere. Trei capitole cu douăzeci și trei de repere distincte ale crucii, care se vor repeta în istoria celor o sută patruzeci și patru de mii.

Matei 26 - Zece repere

1. Uneltirea arhierilor și a bătrânilor pentru a-L ucide pe Isus (vv. 3-5)
2. Ungerea din Betania de către femeia cu vasul de alabastru (vv. 6-13)
3. Iuda se învoiește să-L vândă pe Isus pentru treizeci de arginți (vv. 14-16)
4. Pregătirea și mâncarea Paștelui cu ucenicii (vv. 17-25)
5. Instituirea Cinei Domnului (vv. 26-29)
6. Prevestirea lepădării lui Petru (vv. 30-35)
7. Agonia din Ghetsimani (vv. 36-46)
8. Trădarea și arestarea lui Isus (vv. 47-56)
9. Iisus judecat înaintea lui Caiafa și a Sinedriului (vv. 57-68)
10. Întreita lepădare a lui Petru (vv. 69-75)

Matei 27 - Zece repere

1. Isus predat lui Pilat (vv. 1-2)
2. Remușcarea și sinuciderea lui Iuda (vv. 3-10)
3. Isus înaintea lui Pilat – procesul roman oficial (vv. 11-14)
4. Alegerea lui Baraba în locul lui Isus (vv. 15-26)
5. Pilat îl predă pe Isus spre a fi răstignit (inclus în eliberarea lui Baraba)

6. Batjocorirea și biciuirea din partea ostașilor (vv. 27-31)
7. Răstignirea (vv. 32-44)
8. Moartea lui Isus (vv. 45-50)
9. Semne supranaturale și înmormântarea de către Iosif din Arimatea (vv. 51-61)
10. Punerea străjii la mormânt (vv. 62-66)

Matei 28 - Trei repere

1. Învierea și mormântul gol (vv. 1-10)
2. Minciuna arhierilor și a bătrânilor spusă ostașilor (vv. 11-15)
3. Marea Trimitere (vv. 16-20)

Așa cum experiența lui Hristos, de la ungerea din Betania până la Marea Trimitere, a marcat încheierea lucrării Sale pământești și începutul vestirii Evangheliei către toate neamurile, tot astfel aceleași repere se repetă în experiența rămășiței lui Dumnezeu, pe măsură ce se apropie de închiderea timpului de probă și de triumful lor final.

Capitolele douăzeci și șase până la douăzeci și opt reprezintă istoria Paștelui, structurată pe baza a 23 de repere distincte, care se repetă în cursul istoriei care duce la și urmează după legea duminicală.

Venirea lui Hristos ca Marele nostru Preot în Locul Preasfânt, pentru curățirea sanctuarului, adusă în vedere în Daniel 8:14; venirea Fiului omului la Cel Îmbătrânit de Zile, așa cum este prezentată în Daniel 7:13; și venirea Domnului la templul Său, profețită de Maleahi, sunt descrieri ale aceluiași eveniment; iar aceasta este de asemenea reprezentată prin venirea mirelui la nuntă, descrisă de Hristos în pilda celor zece fecioare, din Matei 25. Marea controversă, 427.

Sfârșitul celor 2300 de zile la 22 octombrie 1844 se repetă la legea duminicală. Cele 23 de repere aflate în ultimele trei capitole ale Evangheliei după Matei identifică sângele prețios care este întrebuințat pentru a uni Divinitatea cu umanitatea.

Mijlocirea lui Hristos în favoarea omului în sanctuarul ceresc este la fel de esențială pentru planul mântuirii precum a fost moartea Sa pe cruce. Prin moartea Sa El a început acea lucrare pe care, după învierea Sa, S-a înălțat spre a o desăvârși în cer. Noi trebuie, prin credință, să intrăm dincolo de perdea, 'unde Înaintemergătorul a intrat pentru noi'. Evrei 6:20. Acolo se reflectă lumina crucii de pe Calvar. Acolo putem dobândi o înțelegere mai clară a tainelor răscumpărării. Mântuirea omului este înfăptuită cu un preț infinit pentru cer; jertfa adusă corespunde pe deplin celor mai înalte cerințe ale Legii lui Dumnezeu, care a fost călcată. Isus a deschis calea către tronul Tatălui, iar prin mijlocirea Sa dorința sinceră a tuturor celor care vin la El prin credință poate fi prezentată înaintea lui Dumnezeu. Marea Luptă, 489.

Capitolul 23 din Matei subliniază condamnarea pronunțată asupra preoției contrafăcute. Capitolele douăzeci și șase până la douăzeci și opt constituie omega capitolului douăzeci și trei. Leviții contrafăcuți — răzvrătirea tot mai accentuată a bătrânilor de-a lungul a patru generații — au

produs jaloanele din ultimele trei capitole.

Capitolul al douăzeci și patrulea identifică metodologia „rând după rând” drept metodologia lui Hristos, prin aceea că El utilizează distrugerea Ierusalimului pentru a descrie lucrurile care sunt, care au fost și care vor fi.

Căderea Ierusalimului în anul 70 d.Hr. a avut loc în aceeași zi a anului în care Ierusalimul a fost pentru prima dată distrus de Nebucadnețar. Distrugerea Ierusalimului de către Nebucadnețar ținea deja de trecut, iar, în istoria lui Hristos, cucerirea Ierusalimului de către Titus a preînchipuit sfârșitul lumii. Matei 24 pune în lumină metodologia „linie peste linie”, identificând astfel „metodologia” ca element al mărturiei profetice.

În capitolul 24, Hristos indică necesitatea de a înțelege „urâciunea pustirii” despre care a vorbit prorocul Daniel, care constituie însăși înțelegerea fundamentală a lui William Miller și simbolul care stabilește viziunea din Daniel. Aceasta reprezintă, de asemenea, răzvrătirea Adventismului, întrucât a respins înțelegerea milerită a „jertfei necurmăte” din cartea lui Daniel și astfel a luat parte la rătăcirea puternică din 2 Tesaloniceni, capitolul doi. Capitolul se leagă în mod direct de Luca 21, identificând astfel perioada 11 august 1840 până la 22 octombrie 1844, care tipifică 11 septembrie până la legea duminicală. Se leagă, de asemenea, de „vremurile neamurilor” din Luca 21:24, care reprezintă o cheie principală pentru descifrarea „celor șapte vremi” ale lui Moise, aliniindu-se totodată cu măsurarea templului din Apocalipsa unsprezece.

Începând cu capitolul douăzeci și trei, urmat de 24 și 25, și apoi încheind cu capitolele 26 până la 27, trei capitole care posedă douăzeci și trei de repere ce constituie omega în raport cu alfa capitolului douăzeci și trei. Capitolul douăzeci și șase, adunat cu douăzeci și șapte și douăzeci și opt, este egal cu „81”, care este un simbol al preoției. Pe mărturia a trei martori (Geneza, Matei și Apocalipsa), capitolele 11 până la 22 sunt o singură linie. Capitolele 23 până la 28 sunt o linie a adevărului care începe cu 23 și se încheie cu 23.

Capitolele unu până la zece constituie prima dintre cele trei linii profetice din cartea lui Matei. Zece capitole, urmate de douăsprezece capitole, urmate de șase capitole. Inspirația ne învață că toate cărțile Bibliei se întâlnesc și se încheie în Apocalipsa și, prin urmare, toate cărțile Bibliei se întâlnesc și se încheie în Matei. Matei, ca fața leului din seminția lui Iuda, identifică douăsprezece profeții mesianice distincte, iar acele douăsprezece pasaje produc jaloanele istoriei Milleriților și ale celor o sută patruzeci și patru de mii. Așa cum Apocalipsa începe cu descoperirea lui Isus Hristos, capitolul întâi din Matei prezintă o descoperire a lui Isus Hristos care se leagă de viața și mărturia lui Moise, de istoria Antihristului, identificând în același timp cele trei elemente ale bisericii triumfătoare, reprezentate de profetul, preotul și regele.

Matei începe cu revelarea lui Isus Hristos în contextul legământului lui Dumnezeu cu un popor ales. De la Avraam până la David au fost paisprezece generații, de la David până la robia în Babilon au fost paisprezece generații, iar de la Babilon până la Hristos sunt încă paisprezece generații. Genealogia lui Hristos din Matei se corelează cu Moise, căci Moise este alfa, iar Hristos, omega. Viața lui Moise de o sută douăzeci de ani corespunde celor o sută douăzeci de ani de timp probatoriu din istoria lui Noe. Legământul lui Noe este, așadar, în legătură cu legământul unui

popor ales. Cei o sută douăzeci de ani ai lui Moise reprezintă trei perioade de câte patruzeci de ani, care s-au încheiat cu uciderea egipteanului de către Moise la sfârșitul primilor patruzeci de ani și cu uciderea întâilor-născuți, a lui Faraon și a oastei lui la sfârșitul celei de-a doua perioade de patruzeci de ani. A doua perioadă de patruzeci de ani s-a încheiat la o rebeliune la Cadeș, iar a treia perioadă de patruzeci de ani s-a încheiat la a doua rebeliune de la Cadeș. Toate cele trei linii profetice ale alfei se încheie la Cadeș, iar cele trei linii profetice ale genealogiei din Matei se încheie la David, la robia din Babilon și la Solul legământului.

Când alfa lui Moise se aliniază cu omega lui Hristos, există șase martori ai Cadeșului, care este 1863 și legea duminicală. Genealogia lui Matei îl așază pe regele David la Cadeș, care este locul unde adventismul apostat este dus în Babilon, în timp ce Hristos confirmă legământul cu cei o sută patruzeci și patru de mii. Prin așezarea lui David la legea duminicală se stabilește un al doilea martor al lui David, David fiind unul dintre cei trei reprezentanți umani care au început să slujească la vârsta de treizeci de ani. Hristos, David, Iosif și Ezechiel și-au început toți lucrarea la vârsta de treizeci de ani. Împreună, cei patru care au început să slujească la treizeci de ani reprezintă unirea Divinității cu umanitatea, când biserica luptătoare este transformată în biserica triumfătoare. Acea biserică este alcătuită dintr-un profet, un preot și un împărat. Transformarea este marcată la legea duminicală, care este, de asemenea, Cadeș, astfel încât David din genealogia lui Matei se aliniază cu David la vârsta de treizeci de ani.

Cei treizeci de ani de pregătire se aliniază cu cei patru sute treizeci de ani ai legământului lui Avraam, precum și cu vârsta unui preot și cu cei 1290 de ani din Daniel 12:11. În articolul următor vom lua în considerare fiecare dintre acele douăsprezece profeții mesianice din Evanghelia după Matei. Mai întâi identificăm trei linii profetice în Evanghelia după Matei: capitolele unu până la zece, urmate de capitolele unsprezece până la douăzeci și doi, iar apoi douăzeci și trei până la douăzeci și opt.

O vreme după dezamăgirea din 1844, am susținut, împreună cu poporul advent, că ușa îndurării era atunci închisă pentru totdeauna lumii. Această poziție a fost adoptată înainte ca prima mea viziune să-mi fie dată. Lumina pe care mi-a dat-o Dumnezeu a fost aceea care a corectat eroarea noastră și ne-a îngăduit să vedem adevărata poziție.

Rămân credincios teoriei ușii închise, dar nu în sensul în care am întrebuițat noi la început termenul, nici în sensul în care îl întrebuițază adversarii mei.

În zilele lui Noe a existat o ușă închisă. Atunci a avut loc o retragere a Duhului lui Dumnezeu de la omenirea păcătoasă care a pierit în apele Potopului. Însuși Dumnezeu i-a dat lui Noe soția ușii închise: „Duhul Meu nu se va lupta pururea cu omul, căci și el este carne; totuși zilele lui vor fi o sută douăzeci de ani” (Geneza 6:3).

A fost o ușă închisă în zilele lui Avraam. Îndurarea a încetat să mijlocească pentru locuitorii Sodomei, iar toți, afară de Lot, cu soția sa și cele două fiice ale sale, au fost mistuiți de focul trimis din cer.

A existat o ușă închisă în vremea lui Hristos. Fiul lui Dumnezeu a declarat iudeilor necredincioși ai acelei generații: „Casa voastră vi se lasă pustie” (Matei 23:38).

Privind de-a lungul cursului timpului până la zilele din urmă, aceeași putere infinită a rostit prin Ioan: «Așa zice Cel Sfânt, Cel Adevărat, Cel ce are cheia lui David, Cel ce deschide și nimeni nu închide; și închide și nimeni nu deschide» (Apocalipsa 3:7).

Mi s-a arătat în viziune și cred în continuare că a existat o ușă închisă în 1844. Toți cei care au văzut lumina soliilor primului și celui de-al doilea înger și au respins acea lumină au fost lăsați în întuneric. Iar cei care au acceptat-o și au primit Duhul Sfânt care a însoțit proclamarea soliei din cer și care, ulterior, și-au renegat credința și au declarat că experiența lor a fost o amăgire, au respins astfel Duhul lui Dumnezeu, iar Acesta nu a mai stăruit pe lângă ei.

Cei care nu au văzut lumina nu erau vinovați de respingerea ei. Numai clasa care disprețuise lumina din cer era aceea la care Duhul lui Dumnezeu nu putea ajunge. Și această clasă îi cuprindea, după cum am afirmat, atât pe cei care au refuzat să primească mesajul când le-a fost prezentat, cât și pe cei care, după ce l-au primit, și-au lepădat credința. Aceștia puteau avea o formă de evlavie și mărturisi că sunt urmași ai lui Hristos; dar, neavând nicio legătură vie cu Dumnezeu, aveau să fie luați captivi de amăgirile lui Satana. Aceste două clase sunt aduse în vedere în viziune — aceia care au declarat că lumina pe care o urmaseră era o amăgire și cei nelegiuți ai lumii care, respingând lumina, fuseseră respinși de Dumnezeu. Nu se face nicio referire la cei care nu văzuseră lumina și, prin urmare, nu erau vinovați de respingerea ei. Mesaje alese, cartea 1, 62, 63.

Cei care, prin credință, Îl urmează pe Isus în marea lucrare a ispășirii sunt cei care primesc beneficiile mijlocirii Sale în favoarea lor, în timp ce aceia care resping lumina care scoate în evidență această lucrare de slujire nu au niciun folos din ea. Iudeii care au respins lumina dată la prima venire a lui Hristos și au refuzat să creadă în El ca Mântuitor al lumii nu puteau primi iertare prin El. Când Isus, la înălțarea Sa, a intrat, prin însuși sângele Său, în sanctuarul ceresc, pentru a revărsa asupra ucenicilor Săi binecuvântările mijlocirii Sale, iudeii au fost lăsați în întuneric deplin să-și continue jertfele și darurile lor zadarnice. Slujirea tipurilor și umbrelor încetase. Acea ușă prin care oamenii găsiseră odinioară acces la Dumnezeu nu mai era deschisă. Iudeii refuzaseră să-L caute pe El pe singura cale în care putea atunci fi găsit: prin slujirea în sanctuarul din cer. De aceea nu au avut comuniune cu Dumnezeu. Pentru ei, ușa era închisă. Ei nu aveau cunoaștere despre Hristos ca adevărata jertfă și singurul Mijlocitor înaintea lui Dumnezeu; de aceea nu puteau primi beneficiile mijlocirii Sale.

Starea evreilor necredincioși ilustrează starea celor nepăsători și necredincioși dintre cei ce poartă numele de creștini, care sunt în mod voit neștiutori cu privire la lucrarea Marelui nostru Preot milostiv. În serviciul tipic, când marele preot intra în Locul Preasfânt, întregului Israel i se cerea să se adune în jurul sanctuarului și, în cel mai solemn chip, să-și smerească sufletele înaintea lui Dumnezeu, pentru ca să primească iertarea păcatelor lor și să nu fie înlăturați din mijlocul adunării. Cu atât mai esențial este, în această Zi a Ispășirii antitipică, să înțelegem lucrarea Marelui nostru Preot și să știm ce îndatoriri ni se cer.

Oamenii nu pot respinge nepedepsiți avertizarea pe care Dumnezeu, în îndurarea Sa, le-o trimite. În zilele lui Noe a fost trimis din cer un mesaj către lume, iar mântuirea lor depindea de felul în care tratau acel mesaj. Pentru că au respins avertizarea, Duhul lui Dumnezeu a fost retras de la neamul păcătos, iar ei au pierit în apele Potopului. În vremea lui Avraam, îndurarea

a încetat să mai mijlocească pentru locuitorii vinovați ai Sodomei, iar toți, în afară de Lot, soția sa și cele două fiice ale sale, au fost mistuiți de focul coborât din cer. Tot astfel, în zilele lui Hristos. Fiul lui Dumnezeu a declarat iudeilor necredincioși ai acelei generații: «Casa voastră vi se lasă pustie.» Matei 23:38. Privind spre zilele din urmă, aceeași Putere Infinită declară, cu privire la cei care «n-au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiți»: «Din această pricină Dumnezeu le va trimite o puternică rătăcire, ca să creadă o minciună, pentru ca toți să fie osândiți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire.» 2 Tesaloniceni 2:10-12. Pe măsură ce resping învățăturile Cuvântului Său, Dumnezeu Își retrage Duhul și îi lasă pradă amăgirilor pe care le iubesc. Marea controversă, 430, 431.